

Vzestup k nesmrtelnosti

Jedna z nejrozšířenějších hluboce zakořeněných religii na Zemi je religie smrti. Slouží jí i členové církve, politici i světská moc. Zachvátila a podřídila si prakticky všechny lidi. Všichni jí přinášejí na její oltář své oběti, samy sebe, své vlastní životy.

Což jsme zapomněli slova Ježíšova?: „Ať mrtví pohřbívají své mrtvé.“ Cožpak si nepamatujeme slova Otce nebeského? Smrt odejde, protože nebude zapotřebí. Proč navzdory počátečnímu poznání o věčném životě ta Kristova oběť slouží smrti? Co máme dělat, aby v nás zavládl život, a ne smrt? Život je Bůh, s kterým my jdeme. A smrt je odmítání Boha v každém z nás. Jestliže umíráme, znamená to, že něco nechápeme. Jakkak musíme bojovat se smrtí? Jak ji vyhnat ze sebe sama? Proč popové dosud hlásají, že Ježíš svou smrtí smrt popřel? Cožpak je možné smrti popřít smrt? Popi lžou. Život popírá smrt. A nijak jinak.

Především musíme odmítnout tuto hnusnou ideologii ničení a nenávisti, boje, podřizování si jiných lidí prostřednictvím nepřátelství, povýšenosti, nadřazenosti, ponižování a strachu. Jestli překonáme tuto úroveň vlastní dezintegrace, smrt se začne postupně smazávat z naší oddělenosti a z našeho vnímání a chápání reality. Bůh smrt nestvořil. Znamená to, že je to naše tvorba, lidská, s níž je potřeba se co nejrychleji vypořádat. Jestli se s ní vypořádáme, potom mnohé události z Apokalypsy, které lidstvo shromáždilo na svou hlavu jako hořící uhlí, se nemusí naplnit. Buď se oslabí, nebo k nim vůbec nedojde. Následně musíme smazat smrt z paměti, smazat ze všech informačních úrovní a z vědomí všech projevů, stejně jako ji mají smazat lidé v kolektivním vědomí.

Když Otec smrt nestvořil, znamená to, že ji stvořilo vědomí těch lidí, kteří za pomoci strachu a hrůzy, které ona sama sebou napáchala, podporovali a šířili svou moc nad jinými. Znamená to, že do vědomí všech lidí je potřeba vnést korekci o nástupu éry věčného a nekonečného života s oporou Tvůrce života. Tuto myšlenkovou formu formujeme prostřednictvím kódujících slov: Lásky, Věčnosti, Život, která jsou jména nejvyššího Boha našeho světa – Trojice.

Jakmile utváříme tyto myšlenkové formy a vkládáme je lidem do vědomí, objevuje se smrt v obrazu stařeny s kosou. Hrbí se, chrčí a křičí. Potom se začíná rozpadávat, padá na zem v podobě jakési šedé hadříčky. Směřujeme tu hadírku do globální odpadní buňky jménem těch lidí, kdo vědomě vstoupili na cestu věčného vývoje podle Božského plánu věčného života. A vidíme: hadýrkou to točí, vrtí, ale ona klade odpor, pokouší se vytrhnout se z proudu, který ji stahuje. To se jí nedaří. A najednou z hadýrky vychází vzplanutí energie černé barvy. Utváří se z ní obraz vrány, která se pokouší uletět. Jestli se objevil obraz vrány, která chce uletět, znamená to, že na Zemi ještě všichni lidé nejsou připraveni se rozloučit se smrtí a s jejími službami. Ne všichni stojí na straně věčného tvořivého života.

Náhle se objevil Stvořitel. On začal dělat krouživé pohyby rukou a vránu zachvátil světlý neroztržitelný obal Duchu svatého. Udělal ještě jeden pohyb rukou a vyletělo z ní mnoho zlatých forem. Jako korálky se poskládaly do číselného kódu: 842. Tento kód začal vstupovat ve vlnách do jiných sfér narůstajících ve svém projevu. Ty sféry zamířily do hrudi lidí, kteří ještě váhali nad svým sebeurčením. Pronikaly do lidských srdcí, usazovaly se v nich a začínaly růst a zaplňovat svým světlem tělo člověka a zbavovaly ho nepohody, nemoci, neštěstí a zaměřovaly je směrem k tvůrčí plamenné službě Božskému záměru. Když se srdce lidí naplnila světlem života, odrazila se ve vnějším prostoru a vytvořil se velký válec, který akumuloval to, že lidé společně odmítli náboženství smrti. Tento válec se ponořil do Země, došel ke kypícímu jádru a znovu se odrazil vzhůru radostným impulsem Země, že ona se také zbavila smrti. Tento impuls pronikl šedivou planetární mlhou kolem Země a tím průnikem vtrhly silné sluneční paprsky a začaly tu mlhu spalovat jako šedivou hadříčku. A všechny pozemské entity jásaly, když viděly, co se děje. Všechny rostliny, všechna zvířata, všichni lidé. A začalo být jasné, že program smrti byl rozšířen kolem Země jako šedá mlha. Nyní se ve světle Slunce také objevilo množství sférek, v nichž zářilo písmeno Ž (Ж), které označovalo slovo Život. Nahoře nad severním pólem Země se objevil krystal věčnosti a naplnil paprsky světlotvorby veškerý životní prostor Země. Znovu se díváme na sféru, v níž je uzavřena smrt jako stařena v podobě vrány a vidíme, že ve sféře se objevil Kristus a jeho záře začala vytlačovat stařenu s křídly vrány k okraji sféry, která visí nad odpadní buňkou. Stařena je

nucena couvat před světlem kristovského vědomí. Opírala se svýma nožkama o sféru, ale v okamžiku opora stěny svatého Ducha mizí a ona se zřítila do odpadní buňky.

Vyjevujeme a protlačujeme ji svým vědomím do odpadní buňky a doprovázíme myšlenkovou formou: Tvorba, harmonie a láska. A vidíme: ona umírá i jako stařena i jako vrána. Tu je pravé, jak se to tvořilo, a sunulo se do odpadní buňky, tu je levé. Zobák se začal rozsypávat, hlava rychle mizí. Smrt chroptí: „Pomozte!“ Nu, kdo jí chce pomoci? Žádný pomocník jaksi není vidět. Z kolemjdoucích nikdo nespěchá smrti pomoci. Všichni jí mají dost. Chcíplina se rozsypává a její zlý duch se ještě skrývá ve zbytcích jejího prvotního génia sebetvorby. Zlý duch nám nemůže způsobit žádné neštěstí. Co tohoto ducha udržuje? Energie, kterou si vzala smrt od lidí. Postavíme buňku přetvořitele, do níž vtahujeme zápornou energii a přetváříme ji v kladnou a směřujeme ji do struktury všech obnovných programů, také pro vzkříšení lidí v různých světech, úrovních, prostorových rozměrech, realitách a dobách včetně plánů a podplánů všech světů, zákonů a vůle Tvůrce. Energie odchází do nové reality světa přes odpadní buňku a prvotní atom smrti se ihned rozpadá. Vytéká z něj obrovské množství obrazů, tvarů, sil a zbytky ducha se začínají vtahovat do odpadní buňky. Slábne a mizí. Hotovo. Smrt již na Zemi neexistuje, ani její zlý duch.

A v tom okamžiku začalo rozšiřování Země a vesmíru. A celá Země se vyjevila ve světle, aby přivítala tuto událost. A místo černé vrány se ukázal zlatý pták. A lidé na Zemi vstávají, vzpřimují se, začínají se navzájem vidět, diví se tomu, že tak dlouho byli závislí na ní, že se chytali svých nemocí, že se jim líbilo plazit se, nervovat se, být nemocní, takoví, které všichni litují. Ukázalo se, že bez smrti se žije lépe a toto pochopení se odrazilo od jejich vědomí do kosmu a veškerý prostor Země vyrostl a rozšířil se v optickém objemu a lidé také zvětšili svou výšku. Nyní člověka nic neumenšuje, nic nenarušuje. Lidé začínají vidět jeden druhého jinak. Radují se a objímají se. Egregor těžkých chorob, který podporoval smrt při životě, splaskl, zeslábl, začal se sám zmenšovat. Choroby, které jej tvořily, začaly také slábnout. Ztrácejí znalosti a vektor svého projevu. Hrabou se ve svých vlastních úkolech, narušují posloupnost svých činností, a tím se stávají zranitelnými a nic nechápou. Některé egregory nemocí začínají vlastní odpor. A v tomto odporu ztrácejí většinu svých sil. Stvořitel, který byl spokojen s probíhajícími změnami, které sledoval, udeřil svou berlou do zbytků mraků nad Zemí a ty ihned pronikly blesky a hromy, a řekl: „Nechť se tak stane!“ Po úderu berlou v atmosféře Země začala narůstat fialová barva a potom malachit. A zazněla hudba, která směřovala k Zemi ode všech planet sluneční soustavy. A tóny této hudby byly nejen slyšet, ale bylo vidět i noty. Splynuly v jednotném víru a u energie toho víru se vytvořilo poupě kvítka. A náhle se lístky tohoto poupě přetvořily v listy obrovské Knihy života, které se začaly samy od sebe obracet, a to obracení listů vytvořilo sféru života, která vydala tón svého jména – sol. Uprostřed sol se vyjevil číselný kód 842 a ze sféry sol začaly vyplouvat energetické osmičky a směřovaly k Zemi, kde v té době z mnoha lidí vyrůstal veliký Božský člověk nového světa. Energetické osmičky sféry sol začaly do toho člověka vstupovat, do jeho srdce, a on se začal naplňovat září a sám začal zářit jako Slunce a naplňoval svým světlem celý vesmír. Kolem jeho hlavy se začaly točit holografické obrazy planet a Země se začala rozšiřovat, otevírat se. Na jejím povrchu se objevily nové světadily a začaly být osidlovány novými lidmi, mezi nimiž bylo mnoho těch, kdo dříve odešli z této pozemské úrovně života. Všude se zlo začalo přetvářet v dobro a někdo shora řekl: „Jednota protikladů, to je život.“ Ukazuje se, že smrt není. Velký člověk učinil krok a najednou jistě a rychle vykročil kupředu. A všude, kudy procházel, mizely lékárny, nemocnice, hřbitovy a vyrážely a začínaly růst překrásné květiny. U všech lidí roztál led nepochopení. Ze Země vyrazily na povrch křišťálově čisté vody i pozvedly se vzhůru jako fontány, fontány vod života. A děti je obklopily, začaly běhat a stříkat vodu a všude narůstal smích, smích jakéhosi zrození lásky a života. Spolu s křišťálově čistou vodou nad povrchem Země se začaly objevovat a zpevňovat města světla. Byla nejprve jako hologramy, ale světlo těch hologramů postupně houstlo a města se materializovala a stávala se naprosto reálnými. A jakmile se na Zemi objevila města světla, začali na ni přilétat představitelé jiných planet, z jiných galaxií a začali žádat, aby lidé Země jim také pomohli získat obraz a podobu Boží.

Nu, začneme?

Raz, dva, tři!